

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **TV Nova s. r. o.**, se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zast. JUDr. Richardem Pechou, advokátem se sídlem Voršílská 130/10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 9 A 56/2016 – 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Společnost CET 21 spol. s. r. o., právní předchůdkyně žalobkyně, podala dne 14. 11. 2014 u žalované přihlášku slovní ochranné známky ve znění „Kriminálka Západ“ pro výrobky a služby zařazené do tříd 09, 38 a 41 mezinárodního třídění.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2015, č. j. O-517938/D073438/2014/ÚPV, uvedenou přihlášku na základě § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), tj. pro rozpor označení s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy, zamítl.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016, č. j. O-517938/D15084083/2015/ÚPV (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a potvrdil rozhodnutí žalovaného.

[4] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v podané

žalobě zrekapitulovala obsah námitek vznesených v rozkladu a uvedla, že napadené rozhodnutí je nezákonné, jelikož se žalovaný nevypořádal řádně ani s jednou z nich, přičemž za podstatné považovala námitky uvedené pod bodem 1, 2, 3 a 8 rozkladu, tj. námitky poukazující na to, že nejde o název shodný ani podobný žádnému názvu orgánu veřejné moci, nebylo ani nijak prokázáno, že jde o neformální název konkrétního orgánu veřejné moci, nebylo dále odůvodněno ani vysvětleno, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, resp. námitky poukazující na existující rozhodovací praxi žalovaného ve věci typově podobných, až obdobných případů žalobkyní označených ochranných známek.

[5] Žalobkyně dále namítala, že žalovaný sice zdůvodnil, jak dospěl k závěru, že jde o neoficiální název konkrétního orgánu státní moci, tyto své úvahy však nedoplnil žádným důkazem, že by znění ochranné známky skutečně bylo jako neformální název užíváno. Žalovaný podle žalobkyně v zásadě tvrdil, že tak užíváno „může“ být, doklad o tom, že by v konkrétní lokalitě byl takový název vžit, však absentuje. Podle žalobkyně bylo dále nesporné, že přihlašované označení není v rozporu se základními hodnotami civilizované společnosti a že přihlašované označení nevyužívá známá jména osobností, ani názvy veřejných institucí či státních orgánů. Přihlašované označení obsahuje nevulgární hovorový výraz, který se podle žalobkyně nikdy nestane oficiálním názvem žádného orgánu státní správy, zápisem přihlašovaného označení by tedy podle žalobkyně nedošlo k „monopolizaci“ označení obsahujícího název státní instituce. Žalobkyně zdůraznila, že zákon o nezpůsobilosti neformálních názvů k zápisu nehovoří. Žalobkyně v této souvislosti dále namítla, že žalovaným nebylo srozumitelně vysvětleno, jakým způsobem by přihlašované označení ohrozilo veřejný pořádek; samotné uvedení definice tohoto pojmu nelze považovat za vysvětlení.

[6] Žalovaný se pak podle žalobkyně nikterak nevypořádal s námitkou poukazující na dosavadní rozhodovací praxi žalovaného v obdobných věcech. Žalovaný navíc nepochybnil, že přihlašované označení má velmi podobnou koncepci a seznam výrobků a služeb, jako žalobkyní označené zapsané ochranné známky; podle názoru žalobkyně nepřiměřeně vybočil extenzivní interpretací ze svých pravomocí. Žalobkyně nesouhlasila se závěrem žalovaného, že neexistuje právní nárok na stejné posuzování; ten podle žalobkyně vyplývá přímo z ústavních předpisů a patří mezi základní práva a svobody. Pokud se žalovaný odklonil od dosavadního přístupu, byl podle žalobkyně povinen oba přístupy porovnat a zhodnotit. Měl podle žalobkyně srozumitelně a řádně vysvětlit, proč v minulosti zapsal ochrannou známku, která je podle jeho současného názoru v rozporu s veřejným pořádkem. Podle žalobkyně totiž žalovaný postupoval správně, pokud v minulosti označení např. „Kriminálka Smíchov“ jako rozporné s veřejným pořádkem neposoudil. Postup žalovaného označila žalobkyně za přepjatě formalistický a podceňující vnímání veřejnosti a závažnost a intenzitu pojmu „veřejný pořádek“. Podle žalobkyně není pochyb o tom, že veřejnost nebude považovat výrobky a služby chráněné přihlašovaným označením za poskytované některou z represivních složek státu a že veřejný pořádek nemůže být navrhovaným zněním ochranné známky ohrožen. Žalobkyně uzavřela, že ze všech uvedených důvodů nemá napadené rozhodnutí náležitosti předepsané zákonem, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, zasahuje do jejích subjektivních práv a zakládá nedůvodnou nerovnováhu v rozhodování obdobných případů.

pokračování

[7] Žalovaný ve vyjádření k žalobě mimo jiné uvedl, že slovo „kriminálka“ je hovorovým výrazem pro „Službu kriminální policie a vyšetřování“, která (její útvary) je součástí Policie ČR, má sídlo v Praze, dále v jednotlivých krajských městech i většině větších měst v České republice, přičemž názvy měst, kde tyto útvary sídlí, se objevily v dalších přihláškách slovních ochranných známek žalobkyně (jedná se o slovní označení Kriminálka Plzeň, Hradec, Brod, Kladno, Kolín, které podle žalovaného ještě více umocňují dojem, že jde o oficiální policejní útvary). Podle žalovaného nelze vyloučit, že spotřebitelé výrobků a služeb označených „Kriminálka Západ“ si je spojí s oficiálním orgánem Policie České republiky, kterým je „Služba kriminální policie a vyšetřování“. Žalovaný doplnil, že pouhé slovní označení obsahující obecný výraz kriminálka a název části území nebo dokonce města pro výrobky a služby poskytované soukromým subjektem, zejména pro počítačové programy a software, rozhlasové a televizní programy různé komunikační techniky, služby určené k zábavě nebo k upoutání pozornosti navozuje dojem spojení se „Službou kriminální policie a vyšetřování“. Toto spojení je podle žalovaného v rozporu s hlavními cíli a hodnotami práce Policie ČR a v zásadě znevažuje práci jejich příslušníků. Posláním Policie ČR a jejích složek, tedy i Služby kriminální policie a vyšetřování není podle žalovaného angažování se v poskytování výrobků a služeb z oblasti informatiky, počítačových her, filmové produkce, televizního a radiového vysílání atd. (požadované výrobky a služby ve třídách 9, 38 a 41), ale služba veřejnosti založená na úctě a respektu k lidským právům, jejíž hlavní principy jsou obsaženy v Etickém kodexu policie ČR, z něhož žalovaný obsáhle citoval. Žalovaný je přesvědčen, že není možné poskytovat veřejnoprávní ochranu názvům státních orgánů, byť v hovorové podobě, navíc ve spojení s názvy zeměpisných stran evokujících části území, či dokonce měst, kde tyto útvary působí, pro výrobky a služby poskytované soukromými subjekty. Z těchto důvodů měl žalovaný za to, že zápis předmětného označení je v rozporu s ustanovením § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách.

[8] K námitce poukazující na nevypořádání se s odklonem od dosavadní rozhodovací praxe v obdobných věcech žalovaný konstatoval, že skutečně nepochybně, že dříve zapsané ochranné známky žalobkyně mají velmi podobnou koncepci a podobný seznam výrobků a služeb. V současné době však žalovaný zastává jiné stanovisko a odstoupil od svého původního přístupu, aniž v tom lze spatřovat porušení zásady legitimního očekávání a předvídatelnosti správních rozhodnutí. Doplnil, že od zápisu slovní ochranné známky ve znění „Kriminálka Anděl“ dne 22. 10. 2008 do zamítavého rozhodnutí žalovaného uplynulo 8 let, což je doba dostatečně dlouhá na to, aby bylo možno akceptovat změněný náhled žalovaného na posuzování zápisné způsobilosti obdobných ochranných známek a akceptovat odlišný závěr, co se týká absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Navíc spojení slova „kriminálka“ a slova „Anděl“ podle žalovaného nenavozuje dojem, že jde o název skutečného policejního útvaru. V tomto případě se proto nelze podle žalovaného dovolávat legitimního očekávání jako stěžejní zásady správního řízení, přičemž výjimka z této zásady je zcela akceptovatelná. Žalovaný dále uvedl, že kombinovaná ochranná známka ve znění Kriminálka Smíchov s datem práva přednosti ode dne 26. 9. 2012 na rozdíl od pouhých slovních označení neevokuje spojení s Policií ČR ani jejími složkami. Od zápisu slovní i kombinované ochranné známky Kriminálka Smíchov dne 13. 5. 2013 s právem přednosti ode dne 26. 9. 2012 do vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky přihlašovatele označení pak podle žalovaného uplynuly téměř 3 roky, což je podle názoru žalovaného i v tomto případě doba dostatečně dlouhá, takže nelze hovořit o vybočení

z předvídatelnosti a striktně trvat na kontinuitě mezi staršími rozhodnutími žalovaného a napadeným rozhodnutím. Žalovaný tak s ohledem na shora uvedené navrhl městskému soudu, aby žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

[9] Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[10] K otázce zápisné způsobilosti předmětného označení dle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách městský soud uvedl, že uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie (aktuálně účinná směrnice č. 2015/2436/EU, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je upravena nařízením 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie. Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v harmonizačních směrniciích, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“). Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, které odpovídají pojmům použitým v čl. 4 písm. f) směrnice 2015/2436/EU a v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001. Zákon o ochranných známkách ani relevantní normy práva EU však ani jeden z těchto neurčitých právních pojmů nedefinují, z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení těchto otázek závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí respektovat *individuální specifika konkrétního případu*. S ohledem na dikci předmětné právní normy postačí naplnění i jen jednoho z těchto dvou zde předvídaných důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti.

[11] Městský soud dále podrobně rozvedl smysl a účel § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, kterým je především zamezit, aby stát garantoval výhradní právo na užívání označení, jež je *obsahově natolik závadné*, že mu nelze tento typ ochrany poskytnout. V tomto směru odkázal městský soud na rozsudek téhož soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 243/2011 - 38, publ. pod č. 3224/2015 Sb. NSS. Zatímco v části týkající se rozporu s dobrými mravy zakládá předmětné ustanovení zákona o ochranných známkách důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti především ve vztahu k označením hanlivým, neslušným, nemorálním či pornografickým, za rozporná s veřejným pořádkem, a tedy za rovněž zápisně nezpůsobilá, je třeba považovat taková označení, která budou v rozporu s pravidly, na nichž je třeba v podmínkách demokratického právního státu bezvýhradně trvat, tj. především s principy a zásadami, na nichž je Česká republika jako demokratický právní stát ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky založena. Podle názoru soudu tak v praxi půjde zejména o taková označení, která lze považovat za rozporná s principem rovnosti a zákazu diskriminace a která odporují pojetí lidských práv a základních svobod dle ústavního pořádku ČR. Nejčastěji půjde např. o názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické znaky, výrazy podněcující či propagující rasismus apod. V širším smyslu by pak pod označení jsoucí v rozporu s veřejným pořádkem bylo možno řadit i označení, jež by v konkrétním případě bylo způsobilé ohrozit veřejný klid či

pokračování

spořádané soužití ve společnosti, či které by nereflektovalo bezpečnostní předpisy či normy sloužící k ochraně tělesné integrity.

[12] Městský soud dále vyšel z rozhodovací praxe, podle které mezi označení spadající pod § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách jsou zařazena i taková označení, která se shodují s názvy státních institucí, orgánů veřejné moci či ústavních činitelů. Městský soud v tomto ohledu vyšel z odborné literatury, judikatury Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU. I v případě hodnocení označení optikou § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách třeba dle soudu posuzovat známku ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám (srov. bod 27 rozhodnutí Tribunálu ze dne 13. 9. 2005 ve věci T-140/02, *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM*). Posouzení je třeba provést s přihlédnutím k relevantnímu okruhu spotřebitelské veřejnosti. Relevantním spotřebitelem zde bude spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, kterému jsou nárokované výrobky či služby určeny (k širšímu pojetí ve vztahu k označením rozporným s dobrými mravy srov. závěry vyslovené v bodě 18 rozhodnutí Tribunálu ze dne 5. 10. 2011 ve věci T-526/09, *PAKI Logistics v. OHIM* či ve výše označeném rozhodnutí Městského soudu v Praze č. 3224/2015 Sb. NSS). Městský soud přitom zdůraznil, že dle citované judikatury Tribunálu pro rozhodnutí o rozporu ochranné známky s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy není podstatné jednání přihlašovatele, resp. vlastníka známky, tento rozpor musí být spatřován ve známce samotné, neboli v jejích vnitřních vlastnostech; zákaz nabízení či propagace dotčených výrobků nehraje roli.

[13] V daném případě městský soud přisvědčil žalobkyni, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zjevné, z jakých konkrétních důvodů je podle žalovaného přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, a to přesto, že absence odůvodnění a vysvětlení toho, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, byla jádrem argumentace žalobkyně v řízení o rozkladu. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) sice vymezil rozsah a obsah neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, nicméně se omezil na shora zmíněný paušální závěr a nikterak nezhodnotil, zda a na základě čeho je přesvědčen, že označení „Kriminálka Západ“, obsahující jeden prvek - hovorový výraz pro jednu ze složek Policie ČR a druhý prvek – obvyklý výraz v místopisu či pro určení světové strany, může vést k narušení veřejného pořádku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není zjevné, zda je touto rozhodnou okolností již samo použití prvního prvku „kriminálka“ v označení, nadto jen možného neformálního hovorového označení orgánu veřejné moci nebo zda je rozpor s veřejným pořádkem podle žalovaného založen teprve s přihlédnutím k charakteru a úloze předmětného orgánu veřejné moci, kterým je podle žalovaného mj. udržování pořádku uvnitř státu, a zda je tento rozpor (a v jaké míře) dán dotčením orgánu veřejné moci. Odkaz žalovaného na rozsudek městského soudu publ. pod č. 3224/2015 Sb. NSS označil za nepřiléhavý, neboť se týkal vulgárního označení. Uvedené nejasnosti pak nerozptýlil ani obsah vyjádření žalovaného k podané žalobě. Obdobně pak není dle městského soudu zřejmé, zda a popř. jaký vliv měl na meritorní posouzení provedené prvostupňovým rozhodnutím a napadeným rozhodnutím závěr o poslání Policie ČR a jejích složek. Z takto vyslovených závěrů, které zůstaly zcela nerozvedeny, není podle soudu seznatelné, zda tedy žalovaný přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího podle něho vžité neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to je samo o sobě podle žalovaného bez dalšího nepřípustné (zda nepřípustné

by býti mělo již vůbec použití slovního prvku „kriminálka“), nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem žalovaným identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci, což by podle žalovaného mělo vést ke „znevážení“ práce příslušníků tohoto bezpečnostního sboru. Pokud pak žalovaný postavil svou argumentaci mj. na úvaze, že si spotřebitelská veřejnost spojí výrobky či služby označené přihlašovaným označením s bezpečnostním sborem, není z napadeného rozhodnutí zřejmé, zda tím případně nezamýšlel vyslovit závěr o naplnění jiného důvodu absolutní zápisné nezpůsobivosti [např. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách].

[14] Dle městského soudu rovněž z napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, zda žalovaný skutečně přihlašované označení posuzoval ve vztahu k seznamu nárokových výrobků a služeb; sám žalovaný ostatně svůj zjevně chybný závěr o tom, že si žalobkyně označení pro seriály nepřihlásila, následně způsobem poněkud nesrozumitelným relativizoval. Předmětný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí je o to závažnější, že podstatou argumentace žalobkyně uvedené v rozkladu a převzaté v žalobě jsou především námitky poukazující na to, že předmětné označení je přihlašováno (především) pro televizní seriály, přičemž slovní prvek „kriminálka“ bude podle žalobkyně spotřebitelskou veřejností chápán spíše jako označení seriálu vystihující jeho obsahovou náplň, tj. pořad s kriminální zápletkou. Podstata této argumentace žalobkyně v rozkladu přitom zůstala podle přesvědčení soudu v odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyporádána, když se žalovaným uvedené závěry s argumentací žalobkyně zcela míjejí.

[15] Dále pak podle závěru soudu nebyl vypořádán ani okruh těch v rozkladu uvedených námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na nedostatečné odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe žalovaného ve věci obdobných označení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil *de facto* toliko na paušální závěr o tom, že byl ke změně právního názoru oprávněn, přičemž byl přesvědčen, že přehodnocením svého původního nahlížení na označení svou koncepcí i seznamem výrobků a služeb velmi podobná tomu přihlašovanému nezatíží své rozhodnutí nezákonností či porušením zásady předvídané v § 2 odst. 4 správního řádu. Navíc tak učinil přesto, že současně výslovně připustil, že předmětná namítaná označení mají s přihlašovaným označením velmi podobnou koncepci i seznamy výrobků a služeb. Pokud se ovšem chtěl žalovaný rozhodnutím v nyní posuzované věci odchýlit od své dřívější rozhodovací praxe, na kterou žalobkyně ve správním řízení opakovaně poukazovala, mohl tak s ohledem na obdobnou koncepci těchto označení učinit toliko tím, že přezkoumatelným způsobem, vyhovujícím shora shrnutým judikatorním standardům, vysvětlí důvody, pro které tato dříve přihlášená označení registroval, a především pro které u nich s ohledem na tehdejší způsob výkladu nedovodil rozpor s veřejným pořádkem. Městský soud dále upřesnil obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 – 29, na který odkazoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí.

[16] Na základě všech uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. V dalším řízení soud uložil žalovanému zohlednit závěry vyslovené v rozsudku a odstranit vytykané nedostatky odůvodnění meritorního závěru.

pokračování

[17] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Městskému soudu vytýká nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[18] K jednotlivým částem odůvodnění napadeného rozsudku stěžovatel uvádí, že ve svém rozhodnutí není nikterak v rozporu se základními judikatorními principy uvedenými městským soudem. Stěžovatel je přesvědčen, že smyslem a účelem § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách je zabránit rovněž monopolizaci označení, jejichž zápis by byl v rozporu s veřejným zájmem v širším smyslu. Stěžovatel se domnívá, že pro zápis označení státních orgánů a institucí, byť v hovorové podobě, jak v obou rozhodnutích řádně vysvětlil, platí absolutní výluka pro všechny výrobky a služby, bez ohledu na jejich obsah a bez ohledu na relevantního spotřebitele. Rozhodnutí Tribunálu ve věci *Sportwetten GmbH Gera v. OHIM* se týkalo zákazu nabízet v Německu dotčené služby (nabízení služeb sázení, k nimž jsou oprávněny v Německu pouze podniky schválené příslušnými orgány) a dělat na ně reklamu ve vztahu k ochranné známce, nikoliv zápisu názvu státních institucí v souvislosti s veřejným pořádkem. Nelze je proto podle soudu stěžovatele beze zbytku přejímat a zobecňovat na všechny situace spadající pod § 4 písm. f) zákona. Podle současné rozhodovací praxe stěžovatele pouze v případě, kdyby přihlášku ochranné známky s názvem státní instituce podávala sama tato instituce, by ji v souladu s rozhodovací praxí stěžovatel zapsal. Cílem tohoto postupu je, jak již bylo řečeno výše, zabránit poskytnutí ochrany jedinému subjektu pro výrobky nebo služby s názvem státní instituce, což však neznamená, že by v žádném případě přihlašovatel nemohl takové označení fakticky užívat, aniž by měl veřejnou mocí garantovaný monopol.

[19] Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že zcela opomíjí některé části správního rozhodnutí, neboť nezohlednil odpovídajícím způsobem celé odůvodnění tohoto rozhodnutí, které bylo předurčeno stručnými rozkladovými námitkami žalobkyně. Vlastní odůvodnění napadeného rozhodnutí je obsaženo na sedmi stranách textu, přičemž stěžovatel je přesvědčen, že z odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, jak o něm uvážil a jak se vypořádal s rozkladovými námitkami. Městský soud opomíjí i prvostupňové rozhodnutí v dané věci, k jehož odůvodnění nepřihlédl a které s rozhodnutím stěžovatele tvoří jeden celek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47). K závěrům soudu stran předpokládaného chápání slova „kriminálka“, jakožto druhu televizního seriálu, stěžovatel vyjadřuje své přesvědčení, že tuto námitku v napadeném rozhodnutí řádně vypořádal, k čemuž cituje argumentaci uvedenou tamtéž.

[20] Stěžovatel nesouhlasí ani s druhým okruhem vytýkaných pochybení, tj. že není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů je podle stěžovatele přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem a jak narušuje vnímání společenských hodnot. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho výklad je zcela konkrétní a nejde pouze o paušální závěr. Je v rozporu s veřejným pořádkem, aby označení orgánu veřejné moci (byť v hovorové podobě), který se podílí na udržování pořádku uvnitř státu, na ochraně majetku i občanů a stíhá pachatele trestných činů, byla poskytována veřejnoprávní ochrana. V této souvislosti stěžovatel konstatuje, že žalobkyně podala současně několik dalších přihlášek ochranných známek obsahujících výraz „kriminálka“ ve spojení s názvy různých měst (Praha, Brno, Plzeň,

Brod, Kladno, Kolín) pro shodné výrobky a služby. Uvedené přihlášky byly rovněž zamítnuty, neboť přiznáním ochrany by *de facto* došlo k monopolizaci těchto názvů pro jeden jediný subjekt. Stěžovatel dodává, že v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí byl proveden podrobný výklad neurčitého pojmu veřejný pořádek a jeho aplikace na skutkový stav.

[21] Se závěry městského soudu ve věci nedostatečného odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe ve věci obdobných označení stran stěžovatel zásadně nesouhlasí, neodpovídají textu napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí orgánu prvního stupně řízení. V rozhodnutí I. stupně na straně 7 a 8 stěžovatel podrobně popsal důvody, proč zapsal ochranné známky „Kriminálka Anděl“ a „Policie Modrava“, na které žalobkyně odkázala. Mimo jiné stěžovatel zdůraznil nutnost individuálního posouzení každého projednávaného případu a své důvody opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 – 29. Rozkladovou námitku žalobkyně rozšířenou o kombinovanou ochrannou známku „Kriminálka Smíchov“ stěžovatel zcela vypořádal na straně 16 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, sp. zn. 7 As 151/2012, a připomíná dobu, jež uplynula od zápisu slovní ochranné známky ve znění „Kriminálka Anděl“, aby bylo možno akceptovat změněný náhled stěžovatele na posuzování zápisné způsobilosti obdobných ochranných známek a akceptovat odlišný závěr, co se týká absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti. Stěžovatel zdůrazňuje, že kombinovaná ochranná známka ve znění „Kriminálka Smíchov“ na rozdíl od pouhých slovních označení neevokuje spojení s Policí ČR a jejími složkami. Od zápisu slovní i kombinované ochranné známky „Kriminálka Smíchov“ do vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky „Kriminálka Západ“ uplynuly téměř 3 roky, což je podle názoru stěžovatele i v tomto případě doba dostatečně dlouhá, a proto nelze hovořit o vybočení z předvídatelnosti rozhodnutí a striktně trvat na kontinuitě mezi staršími rozhodnutími žalovaného a jeho napadeným rozhodnutím.

[22] Stěžovatel považuje z výše uvedených důvodů rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný a navrhuje proto jeho zrušení a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

[23] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[24] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná, stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] V posuzované věci stěžovatel brojil proti nedostatečnému odůvodnění závěrů městského soudu. Nejvyšší správní soud se tudíž nejprve zabýval námitkami poukazujícími

pokračování

na nepřezkoumatelnost; jejich důvodnost by totiž sama o sobě postačovala ke zrušení napadeného rozsudku.

[27] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl, nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost lze považovat i rozhodnutí, která vůbec neobsahují právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.

[28] Po přezkoumání napadeného rozhodnutí Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro vyslovení jeho nepřezkoumatelnosti. Z výroků napadeného rozsudku městského soudu lze jednoznačně zjistit, jak soud ve věci rozhodl, rozsudek obsahuje výrok, který není vnitřně rozporný, výrok a odůvodnění je možno od sebe rozlišit a z rozsudku je také zřejmé, kdo je účastníkem řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů městský soud dospěl k závěru o důvodnosti žalobní argumentace žalobkyně. Městský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a poskytl podrobný návod (bod 51. rozsudku), jak mají správní orgány napříště ve věci postupovat.

[29] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným, přezkoumal ho v rozsahu dalších námitek.

[30] Podstatou kasačních námitek je nesouhlas stěžovatele s konstatovanými nedostatky rozhodnutí o zamítnutí přihlášky ochranné známky „Kriminálka Západ“. Stěžovatel v kasační stížnosti však v podstatné míře pouze doslovně opakuje svoji argumentaci ze správního řízení i z vyjádření k žalobě, s níž se již vypořádal městský soud. Takto konstruované kasační námitky nejsou polemikou s právními závěry městského soudu, ale spíše snahou o opakovaný přezkum rozhodnutí stěžovatele. Nejvyšší správní soud již na tomto místě předesílá, že se s posouzením městského soudu ztotožňuje. Za této situace považuje za dostatečné pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatele důvodné, neboť v zásadě všechny již byly stěžovateli vysvětleny městským soudem.

[31] V posuzované věci je klíčová otázka zápisné způsobilosti předmětného označení podle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách; platí, že do rejstříku se nezapíše označení, *které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy*.

[32] Uvedené ustanovení představuje absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, na jejichž základě Úřad z moci úřední nezapíše jako ochrannou známku označení, pokud naplňuje

některý z uvedených znaků. Tato úprava je transpozicí úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice 89/104/EHS, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice 2008/95/ES, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice 2015/2436/EU, kterou se sbližují právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie (čl. 7 odst. 1 písm. f): do rejstříku se nezapisou ochranné známky, *kteřé jsou v rozporu s veřejným pořádkem nebo s dobrými mravy*). Stejný důvod rovněž slouží k odmítnutí ochrany známky zapsané v jedné zemi Pařížské unie v ostatních zemích tak, jak je (*angl. „as is“, fr. „telle quelle“*) podle čl. 6quinqües písm. B bodu 3 Pařížské unijní úmluvy, podle něhož známky, které odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku mohou být odmítnuty k zápisu nebo zrušeny. Konstatování rozporu s veřejným pořádkem však nemůže být založeno na tom, že se známka neshoduje s některým ustanovením známkového práva, vyjma případu, kdy se toto ustanovení týká veřejného pořádku (viz Charvát, R. Zákon o ochranných známkách. Komentář. Praha. Wolters Kluwer, a.s., 2017, s. 61an).

[33] Ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách obsahuje neurčité právní pojmy „veřejný pořádek“ a „dobré mravy“, jejichž výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající České republice z mezinárodního, jakož i unijního práva. Městský soud v této souvislosti zcela správně a případně poukázal na povinnost eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva.

[34] Nejvyšší správní soud připomíná, že Soudní dvůr EU se použitím výhrady veřejného pořádku v různých souvislostech již nespočetněkrát zabýval, přičemž judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku, a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 1974, *van Duyn*, C - 41/74, bod 18, rozsudek ze dne 28. 10. 1975, *Rutili*, C - 36/75, bod 26, rozsudek ze dne 27. 10. 1977, *Bouchereau*, C - 30/77, bod 34); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně, přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů Unie (srov. výše uvedený rozsudek ve věci *Rutili*, bod 27). Státy se mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (viz rozsudek ze dne 10. 7. 2008, *Jipa*, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157, bod 23).

[35] Soudní dvůr EU také vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních rádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „*předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. výše uvedený rozsudek ve věci *Bouchereau*, bod 35, a dále rozsudky ze dne 19. 1. 1999, *Calfa*, C-

pokračování

348/96, bod 21, ze dne 29. 4. 2004, *Orfanopoulos a Oliveri*, C- 482/01, bod 66, ze dne 10. 3. 2005 ve věci *Komise proti Španělsku*, C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097, bod 46, ze dne 7. 6. 2007, *Komise proti Nizozemí*, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383, bod 43, a výše uvedený rozsudek ve věci *Jipa*, bod 25).

[36] Z uvedeného vyplývá, že pojem „veřejný pořádek“ nelze vnímat odtrženě od souvislostí, v nichž je vykládán, a označit za jeho porušení nesoulad s jakoukoli normou, jež je jeho součástí. Při posuzování, zda je nějaké jednání porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, je tak potřeba souběžně posoudit blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a intenzitu porušení normy. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry Soudního dvora EU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU.

[37] Z judikturních východisek Tribunálu stanovených v rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve věci *Santa Conte v. Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (Cannabis Store Amsterdam)*, T-683/18, vyplývá (bod 30), že obecným zájmem, na kterém je založen absolutní důvod pro zamítnutí zápisu stanovený v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001, je zabránit zápisu označení, která by narušovala veřejný pořádek nebo dobré mravy při jejich užívání na území Unie [rozsudky ze dne 20. září 2011, *Vyobrazení sovětského znaku*, T-232/10, bod 29, a ze dne 15. března 2018, *La Mafia Franchises v. EUIPO – Italie (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)*, T-1/17, bod 25]. Tribunál dále připomněl, že průzkum rozporu označení s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy musí být proveden s ohledem na to, jak toto označení při jeho užívání jako ochranné známky vnímá relevantní veřejnost nacházející se na území Unie nebo v její části [rozsudky ze dne 20. září 2011, *Vyobrazení sovětského znaku*, T-232/10, bod 50, a ze dne 9. března 2012, *Cortés del Valle López v. OHIM (¡Que bueno ye! HIJOPUTA)*, T-417/10, bod 12].

[38] Posouzení existence důvodu pro zamítnutí zápisu uvedeného v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001 nemůže být založeno na vnímání části relevantní veřejnosti, kterou nic nešokuje, ani ostatně na vnímání části veřejnosti, kterou lze snadno urazit, ale musí se provádět na základě kritérií rozumné osoby s průměrným prahem citlivosti a tolerance [rozsudky ze dne 9. března 2012, *¡Que bueno ye! HIJOPUTA*, T-417/10, bod 21; ze dne 14. listopadu 2013, *Efag Trade Mark Company v. OHIM (FICKEN LIQUORS)*, T-54/13, bod 21, a ze dne 11. října 2017, *Osho Lotus Commune v. EUIPO – (OSHO)*, T-670/15, bod 103]. Kromě toho relevantní veřejnost nemůže být pro účely průzkumu důvodu pro zamítnutí zápisu uvedeného v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001 omezena na veřejnost, které jsou výrobky a služby, pro které je zápis požadován, přímo určeny.

[39] V tomto ohledu městský soud správně upozornil na skutečnost, že stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí (i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí) sice vymezil rozsah a obsah neurčitěho právního pojmu veřejný pořádek, nicméně omezil se na paušální závěr a nikterak nezhodnotil, zda a na základě čeho je přesvědčen, že označení „Kriminálka Západ“, obsahující jeden prvek - hovorový výraz pro jednu ze složek Policie ČR a druhý prvek – obvyklý výraz v místopisu či pro určení světové strany, může vést k narušení veřejného pořádku. Jinými slovy, stěžovatel sice posoudil význam označení, jehož zápis jako ochranná známka byl požadován, avšak jeho chápání relevantní veřejností

nahradiť vlastní úvahou, s čím si spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí označené nárokové výrobky a služby. Konstrukce názoru průměrného spotřebitele je důležitá právě v tom, že neumožňuje subjektivními úvahami legitimizovat rozhodovací proces, ne v tom, že by subjektivní úvahy vylučovala vůbec ze hry (což ani není možné).

[40] Nejvyšší správní soud připomíná, že neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“ podléhá výkladu a není věcí správního uvážení. O správním uvážení lze totiž hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí (typicky vyjádřený formulacemi „správní orgán může“, „lze“ apod.). Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154). Na rozdíl od správního uvážení však soud závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává v rámci žalobních námitek v plném rozsahu.

[41] V tomto ohledu Nejvyšší správní soud zcela přisvědčuje městskému soudu stran zhodnocení odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod 40 an). Ze závěrů stěžovatele není znatelné, zda tedy přihlašovanému označení vytyká již zahrnutí prvku obsahujícího vžité neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to je samo o sobě podle stěžovatele bez dalšího nepřipustné, nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci. Z rozhodovací praxe stěžovatele se podává, že výhradu veřejného pořádku uplatňoval spíše restriktivně, za nesouladná jsou považována taková označení, která jsou v rozporu s ústavními zásadami, na nichž je založena Česká republika (typicky názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické a sovětské znaky [*KGB Amplification* (ÚPV, O-195936), *Komunistická strana Československa KSC* (ÚPV, O-513166)], výrazy podněcující či propagující rasismus, diskriminaci, násilí, drogy atp.). Spadají sem rovněž jména státních činitelů a dalších osob, které se zasloužily o stát [*Levné recepty Speciál Vaří Klausovka* (O-94341), *MASARYK* (O-96704), *Zemanovka* (O-503400), *Babišovka* (O-520461) aj.]. Smyslem výluky spočívající v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy je především zabránit tomu, aby stát garantoval výhradní právo na užívání závadného označení, což by šlo proti základním zájmům společnosti. Za rozporný s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem však nelze označit běžně používaný výraz českého jazyka (ÚPV, O-190994).

[42] V kontextu uvedeného je tudíž přiléhavé i městským soudem vytykané odchýlení se od dřívější rozhodovací praxe stěžovatele.

[43] Dle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán „na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“ K otázce závaznosti správní praxe se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. již v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 - 86, v němž uvedl „že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro

pokračování

futuro, z *racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká*“; obdobně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 155/2015 – 35.

[44] Je nepochybné, že v případě posouzení přihlášek jednotlivých ochranných známek je nutné vždy zohlednit konkrétní okolnosti případu; v této věci lze souhlasit s městským soudem, že odlišné posouzení může být dáno i jen drobnými rozdíly ve skutkovém základu jednotlivých případů, tedy především i jen drobnými rozdíly v označení, popř. seznamech výrobků či služeb, nicméně o takový případ se v posuzované věci nejednalo. Ve věci „Kriminálka Západ“ je totiž podobnost s ochrannou známkou „Kriminálka Smíchov“, „Kriminálka Anděl“, „Kriminálka Staré Město“ aj. natolik evidentní, že stěžovatel pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí nepřezkoumatelným způsobem nezachytil význam a vliv případných rozdílů odůvodňujících nyní odlišný postup stěžovatele, a navíc neprovedl posouzení navrhované ochranné známky ve vztahu k nárokovaným výrobkům a službám.

[45] Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbyvá než přisvědčit závěrům městského soudu o zatížení napadeného rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a to pro vybočení stěžovatele ze shora uvedených judikатурních mantinelů, jakož i nedostatečného odůvodnění jeho odklonu od dosavadní správní praxe.

[46] Nejvyšší správní soud shledal postup městského soudu zcela souladný se zákonem, neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[47] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalobkyni, které by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť podle obsahu spisu jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. března 2020

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu